

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante S

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Armillum. Require in dictione. Armilla.
 Armus humerus cum brachio appellat. Arma
 pluralis tñ numeri ab armo dicta sunt: autore
 Pompeio: vel ab arcendo: q̄ sc̄z armis hostem
 arceam: vt tradit Varro de lingua latina. Cū
 arma composita secunda & terna dedinatione
 declinari possunt: vt inermis exermus.
 Arpi. Requi. in dicti. Argirippa. Arpos. Ibidē
 Arquatus. Req. in dic. Arcus Arquires. Ibidē
 Arquus. Ibidem.
 Arabia. Require in dictione. Arabus.
 Arrabicus. Ibidē. Arrabius. Ibidem.
 Arrha. Require in dictione Arrhabo.
 Arrhabo cū duplicato r. secundo aspirato scri-
 bitur. Varro de lingua latina. Arrhabo sic di-
 ctā: vt reliquū reddat. hoc verbū a græco ἄρ-
 ρησιν. Hæcille. Teren. comœ. iij. Ea relicta
 arrhaboni est. Hæc arrha a nōnullis dicitur: quæ
 (vt puto) ab arrhabone dicta est: & ideo cū as-
 piratione post secundū r. ipse scripserim. Ara
 pro altari. cū vnico r. scribitur. Neq̄ ab aro. as.
 v. ardeo deriuat: vt somniabundus tradit Vgu-
 tio. sed ab ansa: mutatis litteris (testibz Varro.
 rerū diuinarū lib. v. & Macrobio) dicta est. At
 yō Ser. græcū vult esse vocabulū: precemq̄ si-
 gnificare. Vnde K&T & α. imprecatio dicit. Est
 etiā Ara ciuitas foelcis arabie regie: teste Pro.
 & eiusdē nois insula eidem arabie adiacens: vt
 idem Ptole. ostēdit. Hara autē pro porcorū sta-
 bulo cū aspiratione iuntū (teste Apule.) scribit.
 vt scilicet ab ara pro altari discernat. Hara itē
 eadē scriptura: genus est auis: a q̄ haruspes (te-
 ste Ser.) & hartiolus descendit: vt in dictionibus
 in initio aspiratis differemus. Idēq̄ norandū est
 q̄ ara altare primā producit syl. hara yō auis
 siue porcorū stabulū primā corripit.
 Artanes cū r. antē exili: fluui⁹ est Scythiæ thra-
 tiæ in Istrum defluens: vt idem scribit Herodo-
 tus lib. historiārū. iij.
 Ars artis. Requi. in dictione Artus.
 Artemisia. Require in dictione Artemisius.
 Artemisia. Ibidem. Artemisium. Ibidē.
 Artemisius cum t. exili: & i. lat. vtrobique. & vni-
 co s. scribitur. Mons est arcadiæ: teste Plin. lib.
 iij. natura. hisio. Artemisium (vt ostendit De-
 mosthenes in oratione pro Ctesiphone) promō-
 toriū est Eubotæ. Artemisium item Hiperides
 simulachrū appellat: quin & apud Macedonē
 mens maius artemisius dicit. Artemisia vxor
 fuit Mausolei: teste Herodoto lib. historia. vij.
 Artemesia item herba quædā est: quā Plini⁹
 esse Ambrosiā credit. Idē videt sentire Dialco-
 rides: cū ait. Ambrosia: quā multi artemesiam
 dicunt: plurimas in fructu detinet virgas pal-
 mis tribus. De hac Oui. li. i. de pon. Nectar &
 ambrosiam lauces epulasq̄ deorum: De mihi

formosa grata iuuenta manu.
 Artemis. Requi. in dicti. Artemis.
 Artemo. onis. Ibidem.
 Artemū & hic artemo declinari pōt. Vñ in apo-
 stolicis actibus. ca. xxvij. legi. Et leuato arte-
 mone sedm auræ flatū tendebant ad litus: hoc
 est leuato velo. Artemis eadem scriptura: hoc ē
 cū t. exili: Diana vocatur.
 Articula. Req. in dic. Artus. Articulus. Ibidē
 Artifex triū generū est: teste Priscia. Nā & in ab-
 latiuo singulari facit artifice & arutici. Statius.
 lib. Achilleidos. i. Qualiter artifice victuræ pos-
 sūt licæ cæcæ. Sifi modo dicimus duplicē vel du-
 plici: triplice vel triplici: supplicē supplici. Est
 ab eo qd̄ est artifex alia sit compositio. Idē Sta-
 tius. libro thebaidos. xi. Incipe: an expectas vt
 pronus supplicē dextra?
 Artocrea. Require in dictione Artocreas.
 Artocreas huius artocreas mascu. ge. cū t. & c. exi-
 libus scribit. genus est edulij insubribus nouissi-
 mū. Per. sary. vi. artocreasq̄ popello Largior.
 Sūt tñ q̄ & hæc artocrea fœ. g. declinari volūt
 Artua. Require in dictione Artus.
 Artus mascu. ge. & hæc artua neu. declinari pōt
 Teste Prisci. cuius singulare raro in vsu habet:
 qd̄ in protulit Luca. cū dixit lib. vi. Tunc oīs
 palpirat artus. Plau. in menæ. Ego huius mem-
 bra: atq̄ ossa: atq̄ a tua cōminuā. Et facit in da-
 tiuo & ablat. pluralibus artubus: vt scilicet dis-
 ferat ab ars: qd̄ facit artibz. Artus format p. di-
 minutionē articulus: q̄ etiā & p. digito ponit.
 Oui. ij. de pōto. At reditus iā quisq̄ suos amat
 & sibi quid sit Vile sollicitis supputat articulis
 Articulus etiā dicitur quo genus discernit: ac etiā
 momentū & rēptiua rerū efficiendā hora:
 teste Ser. Vnde Hieroni. in gen. ait. In articulo
 diei illius ingressus est Noe in arcam. Ars for-
 mat diminutiue Articula
 Aruina pingue est inter cutē & viscus: vt scribit
 Sueto. & producit mediā syllā. Vir. xnei. vñ.
 Pars leues dypeos: & spicula lucida tergūt Ar-
 uina pingui. Hæc & arbilla cū duplicato l. (au-
 tore Pompeio) vocatur.
 Arx arcis. Require in dictione Arcus
 A ante S
 Ascia cū c. post s. instrumentū est carpentariorū.
 Asia cū vnico s. sequente i. latino: regio duplex
 est: maior scilicet & minor. Fuit etiam asia oce-
 ani & Theryos filia: a qua (teste Hesio. in theo-
 gonio) minor asia cognominata est. Maior au-
 tem asia a minore nomē traxit. Asia item eadē
 scriptura: palus quædā est Myfiæ prope Cay-
 strū fluuiū: teste Ser. sup. lib. vñ. xnei. cui⁹ pri-
 ma syl. producit. dicente Virgi. sonat amnis et
 asia longe. Et ab hac asia fit alius adiectiuū: sive
 prima producta. Virgi. geor. i. iam varias pe-

lagi volucres: & quæ alia circum. Dulcibus in stagnis rimatur prata Caystri. Est & eodē nomine vrbs Susiæ: teste Ptole. Asius propriū viri nomen fuit hecubæ fratris.

Aesculum. Regre in dictione Aesculus.

Asepus. Require in dictione Aescopus.

Asecretis. Require in dictione Abextis.

Asecreto. Ibidē.

Asia. Regre in dic. **Ascia**

Asius. Require ibidem

Asilas. Require in dictione Asylum

Asylum cū vnico l & vnico l & y greco scribit: locus erat p̄fugij. Luca. li. i. Tūcerat exiguum dominos cōmisit asylū. Vir. li. vii. Hinc lucū ingentē: quē Romulus acer asylū. Asylus cum vnico l & vnico l & i latino a Tortel. scribi p̄cipit. Sūt tñ q cū duplicato l scribi volūt. Vo-
latile parū est: qd alijs noibus cestrus: taban-
misco vocat. Virg. geor. iij. Plurimus albur-
nū volitās cui nomē asilo. Asilas eadē scripu-
ra a Tortel. scribit: p̄p̄iū fuit mlieris nomen:
cui meminit Virg. li. enei. iij. dicēs. Coryneū
sternit asilas. Idem li. x. Princeps turmas indu-
cit asilas. Axylus cū y greco & vnico l scribit:
fuit vir Phrygi: a Diomede ī bello Troiano

Asilus. Req. in dic. Asylū. (occisus.)

Asina. Require in dictione Asinus

Asine oppidum. Require ibidem.

Asinus habet scēmi. asina: q in dtō p̄fali et abltō
asinabus facit. testibus Prisc. & Phoca. At vero
Beda sup̄ donati artē: & Laur. iij. lib. elegan-
tiar. i. dicit q facit asinis. Quod etiā auctori-
te Hierony. cōprobari potest in li. i. Regū. cap.
ix. sic dicētis. Et de asinis quas nudius tertius p-
didisti ne sollicitus: quia inuētē sunt. Asine hu-
ius asines: oppidū est in Achaia: teste Pl. li. iij.
natu. hist. qd Homerus dixit reducto admodū
sinu positū esse. cui meminit Luc. li. viij. dicēs.
Quas asine cautes: & qs Chios asperat vndas.

Asopis. Require in dictione Asopus.

Asopus cū vnico l scribit: fluuius est Achaie ab
asopo cōgine patre cognominat. de q Ouidi.
de sine titulo meminit: dicēs: Quid referā Aso-
pon: quē cepit Martia thæbe. hic & asopis hu-
ius asopidis dī. Nicolaus in Home. li. iij. Ilia.
At postq herboſi venere asopidos vndas

Asparagus: duplicis ē herbe genus: vni in totū
sp̄ng alterius illius sillis. Mar. Mollis ī equorea
quē creuit spina Rauēna. Non erit incultis gra-
rior asparagis. Pl. Est & aliud genus incultius
asparago: mitius corrudo: passim & montibz
nascēs: refartis sup̄ioris Germanie cāpis: nō in
faceto Tyberij Cēlaris dicto. herbā ibi quādā
nasci dicit simillimam asparago: torto sceno.

Asparagus teste Var. de ling. lati. latinū est vo-
cabulū: dictū (vt ait) q ex asperis virgultis le-
gat. Ibidē testat Festus dicēs. asparagus herba

dicta q in aspero virgulto nascat. At yō Iuli-
Polux grecū esse oñdit: cū ait. καὶ τὸ ἀκαπο-
τον ἀποφύο μέρους βλαστῆμα αἰσφα

Aspectus huius aspectus vel (p̄p̄oσ.)
aspecti teste Marcello declinari potest. Vnde &
Acciū inducit in asya nacte dicentē. Miseritu-
dine cōmunit animū excelsa aspecti dignitas.

Aspergo apud veteres tā mascul. q̄ fce. gñis fuit:
vt Caper testat & Probo. Est aut p̄p̄ie aspergo
vt dicit Lactānius grāmati.) gutta terre cruore
pmixta: dicēte Statio li. Thebai. vij. diraq as-
pergine latos. Mutat agros. Lucre. lib. vi. Ad-
uersus suffulſit nimborum aspergine contra.

Assentio & assentior deponens declinari potest.
& tam actō q̄ dtō iungit: teste Prisci. Assentor
assentaris etiā pro assentior ponit. p̄p̄ie ta-
men assentari in malam partem accipitur.

Assentior. Require in dictione Assentio

Assentor. Require in dictione Assentio.

Assertrix. Require in dictione Assertrix.

Assertrix verbale scēminū est ab assessor: au-
ctore Marcello. Aphrani. Fratrīs dimittit ase-
stricem: me sibi adesse vocat. Hiero. lib. Sapie.
cap. ix. Da mihi sedium tuarū assetricē sapien-
tiam. In cuius deriuatiōe ignorās extitit Gaspa-
rinus: Brito: Vgutio: Māmotrectus: Catholi-
con errauerūt. Nā Gasparinus vnde assetricis
descēdat prorsus ignorauit. alij aut ab assisten-
do seu assereōdo deduci voluerūt: cū tñ ab asse-
rendo Assertrix formet: nō assetricis. ab altero
aut cū careat sup̄ino qñ. f. naturale est: verbale
formari nō potest. quādo yō trāsitiuū est: po-
tius asstitutrix fm analogiā: q̄ assetricis forma-
re necesse est. Vē: vt dicit Prisci. qdam deficiūt
in cōsonantia. vt si velimus ab eo qd est cursor
scēmi. facere fm analogiam mutatōe or in rix
absonū sit incongruumq: naturę literarū. Vñ
Cicero volēs ab eo qd est expulſor p̄ferre fce-
mininū: f in r mutato: expultrix formauit cum
dixit. Verrinaz. v. O virtutū indagatrix: expul-
trix viciorū. Quādoq etiā remanētē f interpo-
nitur t. vt ab assessor assetricis. a possessor pos-
sestris. a tonsor tonstrix. Mar. Tōstrix suburg
faucibz. sed & p̄mis. Cice. li. p̄fato. Regie y gies
vt trōstrixulæ tōdebāt barbā: & capillū patris

Assyriū cū duplicato l sequēte y greco scribitur:
populi sunt qui & Syri dicunt: testibz Iustino
li. i. & Porphyriōne sup̄ secundū carminū Ho-
ratij. Apud alios tñ (vt videbim⁹ in dictione Sy-
ria) quadripartita est facta diuisio: in Syrios vi-
delicet assyrios: Leucosyrios. Coele syrios.

Astages. Require in dictione Astyages.

Astavrbs. Require in dictione Astu

Astea insula. Require ibidem.

Aster huius asteris: iubar vel stellā significat. A
quo fit per diminutionē Asteriscus. Et ab aster

masculino forma scemi. asteris. Vnde Papini. li. silua. iij. ait. Asteris antepedes nocte asteris: asteris ortu. Astertia huius astertig. & astrie huius astries: declinari potest. Fuit Latonæ soror. Asterion fluuius est Achaia in Nemea silua placide fluens vt Lactantius testis est grāmaticus: cuius meminit Statius li. Thebai. iij. cū dixit. Et equus fluctibus asterion. Fuit etiā asterion nomē vrbs: vt ostendit Homerus libro Iliad. ij.

Asteriscus. Require in dictione Aster

Asteris. Ibidem.

Asteria. Ibidem.

Asterie. Ibidem.

Asterion. Ibidem

Astyages cum y greco scribitur: proprium fuit nomen assyriorum & Medorum regis. Astygia cū y greco: vrbs est in Hispania: teste Ptolem. astages fluuius est in pontum defluens: teste Plinio lib. ij. natu. histo.

Astygis. Require in dictione Astyages

Astipale. Require in dictione Astipalæ.

Astypalæa cum y greco scribitur: Insula est in mari ægeo. de qua Ouidi. lib. ij. de arte. Cinctaq; piscosis astypalæa vadis. Astypale huius astypales cum y greco: vrbs est.

Astræa. Require in dictione Astræus.

Astrum. Require in dictione Astræus

Astræus cū æ diphthongo scribitur. vt in Theogonia habet Hesiodi. Apud Ouidi. tamē cū ei diphthongo legitur. Ait em li. Meta. v. Occidit enceladus Mendelius. occidit Astræus. Vnde fuit teste Seruio sup lib. i. ænei. de Titanibus: qui contra deos arma sumptere. Astræa cū æ diphthongo: fuit Astræi ex aurora filia: teste Arato: quā ob hominum scelera ad cælum euolasse dixit. Quod etiam confirmat Iuue. saty. vi. dicēs. Paulatim exinde ad superos astræa recessit. Et ponit p iusticia. hanc autē scripsit in theogonia Hesiodus Iouis & Themidos fuisse filiā. Nonnulli Icarī filiā dixerūt: q̄ Erigone vocabat. Vnde Manilius. li. iij. ait. Erigone surgēs q̄ rexit seclā prisca. Iusticia: rursusq; eadē labentia fugit. Alta p imperium tribuit fastigia summū. Astrū teste Macro. sup somnū Scipionis: Sydus apud nos dicitur: qd̄ proprie ex pluribus stellis cōstare voluit: ita vt stella vnica sit. Quæ sane differētia ab auctoribus quādoq; cōfunditur. q̄nimmo ait Laurentius hęc Macrobiū differētia nusquā reperit obseruata fuisse. Vnde Cice. de natu. deorū. lib. ij. ait. Nā cū duo sunt genera syderū: alterq; spatijs immurabilibus ob ortu ad occasum cōmeans: nullum vnq; cursu sui vestigiū flectit. alterq; autē cōtinuans cōuersiones duas hīsdem spatijs cursibusq; cōficiat. Quint. in Mathema. Quid hęc fulgentium syderum venerāda facies: q̄ quædam velut infixæ ac coherēna perpetua semelq; capta sede collucēt. alia rota sparsa cælo vagos cursus certis emetiunt erroribus. stella autē

nunq̄ pro tauro: ariete: perseo: andromeda: vt similibus poni solet: sed sydus.

Astus. Require in dictione Astu

Astu indeclinabile neu. gene. & hic astus huius astus declinari potest: teste Phoca. huius origo auctoribus Pediano: Festo: donato: ab ἄστυ grece vrbe deducitur: in qua qui assidue versati sunt: cauti atq; astuti esse videntur. Terētius. An i astu venit. id est in vrbem. ἄστυ grece: vrbs latine. Papini. in achileide. Tandē detecti timide ne reidos astus. A poetis ponit pro astutia. Asta vrbs est Tuditanorū in Hispania: teste Ptolemo. Aliam eodem nomine scribit Ptolemus esse vrbe dragianæ puinciae. Aliam liguriæ in Italia. Astæa insula est Gedrosiæ adiacēs vt idem Ptolemus ostendit

A ante T

Atarnes cum t non aspirato scribitur: frater fuit Darij regis Persarū. a quo loc⁹ quidam Mysiæ contra Lesbū eodē nomine vocatus est: teste Herodo. lib. Historiarū. vij.

Athix. Require in dictione Arys.

Atys hui⁹ atys cum vnico t exili & y greco scribitur. Fuit vir phrygiæ: de quo Catullus. Sup alta vectus atys celeri rate maria. alius eodem noie fuit Croci Lydonis regis filius: q̄ teste Herodo. li. i. ab adraisto venando sortuitu interfecit est. Athrys huius athrys cum th aspirato & y greco scribitur: fluuius est Thraciæ in Istrum defluens: teste Herodo. lib. histo. iij. athax huius athacis cū th aspirato: fluuius est ex Pyrenæo monte scaturiens: & prope Narbonā fluens: teste Ptole. de quo Luca. meminit lib. v. dicēs. Mitis athax latias: gaudes non ferre carinas. Atrax huius atracis cū t exili: fluuius est Aetolia quo atraces populi cognominati sunt: teste Plinio lib. iij. natura. historia. Atrax item vrbs est Pelasgiorum in Macedonia: vt Ptole. ostendit. Athon huius athonis tercia. s. declin. teste Seruio declinat. Ad quod probandū inducit Virg. lib. xij. ænei. dicentē. Quantus athon aut quātus Eryx. Nam (vt ait) si athos dixisset Virgilius: versus stare nō posset. Sed fallit Seruius: neq; Virgiliū textū defendit: sed poti⁹ corumpit. Omnes enim Virgiliū codices hoc modo scriptū habent. Quantus athos: aut quant⁹ eryp: & optime stat versus. neq; em thos syllaba brevis est (vt putat Seruius) sed longa: cum apud grecos cū ω magno: quæ lra producta efficit syllabā ἄστυ scribat. Vnde apud omnes Athos scriptū legi: p̄terq; apud vnū Ciceronē: vt infra dicemus. Seneca in Medea. Hemonias ille contulit pestes athos. Valerius Flaccus lib. ij. Congeminat qua primus athos: & pontus: & ingens. Iuue. Velificatus athos. et facit i grō atho tercia qdē declin. æqualium: quæ atica